

sırasında Grekçe, Latince, Fransızca, Almanca öğrendi ve ilme olan tutkusuyla öğretmenlerinin dikkatini çekerek onların teşvikiyle Sagay etnografyası ve dili üzerine ilk eserlerini kaleme aldı (aş. bk.). 1888'de devlet bursuyla okuduğu Saint Petersburg Üniversitesi Doğu Dilleri Fakültesi'nden mezun oldu. Öğrenciliği sırasında Friedrich Wilhelm Radloff, N. İ. Veselovskiy ve Ilya-Nikolayeviç Berezin gibi hocalarının yönlendirmeleriyle Sagay ağzında derlemeler yaptı ve Castrén'in Koybalca için hazırladığı sözlüğü Rus alfabesine uyguladı ("Castrén's Koibalisch-deutsch Wörterverzeichnis und Sprachproben des koibalischen Dialectes", *Mélanges asiatiques*, IX/2 [St. Petersburg 1885], s. 97-207). 1888-1892 yıllarında Saint Petersburg Coğrafya Cemiyeti'nin görevlisi olarak Sibirya ve Doğu Türkistan'da araştırmalarda bulundu; Tuba nehri civarındaki eski Uygur kitâbelerini kopya etti ve gezi sonuçlarını yayımladı. 1894'te Kazan Üniversitesi Doğu Dilleri Kürsüsü'ne tayin edilerek Türk dili, Türk edebiyatı (Osmanlı, Çağatay) ve tarihi üzerine dersler verdi; bu arada Kazan Tatarları'ndan Şehâbeddin Mercânî ve Kayyum Nâsîrî'nin ilmî çalışmalarını kamuoyuna tanıttı. Aynı zamanda Kazan Üniversitesi Arkeoloji, Tarih ve Etnografya Cemiyeti'nin üyesiydi ve zamanla bu kurumun başkanlığına kadar yükseldi. 1910 yılında Kazan İlahiyat Akademisi Misyoner Kürsüsü'nde de görev aldı ve 1915'te profesör oldu. 1906'da başladığı sansür komitesi üyeliğini de 1916 yılına kadar sürdürdü.

10 Mart 1922 tarihinde Kazan'da ölen Katanov, Helsinki Üniversitesi Fin-Ugur Cemiyeti, Budapeşte Etnografya Cemiyeti, Nijni Novgorod Arkeoloji Cemiyeti, Saint Petersburg Coğrafya Cemiyeti, Moskova Antropoloji ve Etnografya Cemiyeti gibi çok sayıda ilmî kuruluşun üyesiydi. Birçok modern Batı ve Doğu dilinin yanı sıra bazı ölü dilleri de biliyor, Göktürk ve Uygur yazılarından başka Sumer çivi yazısını, Mısır hiyerogliflerini, Çin, Arap ve Ârâmî yazılarını okuyabiliyordu. İlgili alanı yalnız Türkoloji ile sınırlı kalmamış, folklor, etnografya, arkeoloji, nümismatik ve tarih dallarında da çeşitli çalışmalar yapmıştır. *Deyatel* (1896-1901) ve *İnorodçeskie Obozrenie* (1912-1915) dergilerinin redaktörlüğünü de yürüten Katanov, arkasında 200'ün üzerinde yayımlanmış eser ve bugün Rusya Federasyonu'ndaki çeşitli arşivlerde saklanmakta olan 15.000 sayfalık müsvedde mirası bırakmıştır.

Çarlık Rusyası'nın son döneminde yaşanan ağır hayat şartları sebebiyle satışa çıkarmak zorunda kaldığı 9000 ciltlik kütüphanesinin 5000 kadar kitabı 1914'te Osmanlı hükümeti tarafından satın alınmıştır ve halen İstanbul Üniversitesi Türkiyat Araştırmaları Enstitüsü'nün kütüphanesinde muhafaza edilmektedir; az bir miktarı da Kazan Üniversitesi'ndedir. Komünist dönemin ilk yarısında çarlık idaresinin sansürsüz olarak karalanmasına çalışılan Katanov'un ismi ve eserleri Stalin'in ölümünden sonra yeniden gündeme gelmiş, S. N. Ivanov tarafından bir biyografisi hazırlanmış (bk. bibl.) ve 1962 yılında Hakas Özerk Cumhuriyeti'nin başşehri Abakan'da 100. doğum yıl dönümü bir sempozyumla kutlanarak eserlerinin yeni baskıları yapılmıştır.

Eserleri. 1. Zameçaniya o bogatırskih poemah minusinskih tyurkov (Yenisey-koy gub...) (St. Petersburg 1885). Yenisey Minusin Türkleri'nin kahramanlık şiirlerine dairdir. **2. "Die aus dem Russischen entlehnten Fremdwörter des Sagai-Dialectes"**, *Mélanges asiatiques*, IX-3 [St. Petersburg 1885], s. 277-312). Rusça'dan Sagay lehçesine geçen yabancı kelimeleri konu alır. **3. Vostoçnyye zametki. Stati i isledovaniya** (Kazan 1896). Doğu notları: Makaleler ve incelemeler. **4. Opıt isledovaniya Uryanhayskogo yazıka s ukazaniem glavneyşih rodstvennih otnoşeniy yevro k drugim yazıkam tyurskogo kornya** (Kazan 1903). Uryanhayca'nın Türkçe kökenli diğer dillerle akrabalığını anlatır. **5. Çuvaşskiye slova v bolgarskih i tatarskih pamyatnikah** (Kazan 1920). Bulgar ve Tatar yazıtlarındaki Çuvaşça kelimeler üzerine bir araştırmadır (eserlerinin tam listesi için bk. Ekici, XXXVI/423 [1998], s. 412-421).

Nikolay Fyodoroviç Katanov

BİBLİYOGRAFYA :

S. N. Ivanov, *Nikolay Fyodoroviç Katanov: Oçerki jizni i tvorçestva*, Abakan 1958, s. 36-49; İrina Kokova, *Nikolay Federoviç Katanov* (trc. Muvaffak Duranlı), Ankara 1988, tür.yer.; Abdullah Battal Taymas, *Kazan Türkleri*, Ankara 1988, s. 120; Ebrar Kerimullin, "Katanov Kitaphanesi İzzinnen", *Yazmış*, Kazan 1996, s. 136-147; Hasan Eren, *Türklük Bilimi Sözlüğü I, Yabancı Türkologlar*, Ankara 1998, s. 186-187; V. Gordlevsky, "Pamyati N. F. Katanova", *Noviy Vostok*, sy. 1 (1922), s. 448-451; Güllü Yoloğlu, "Ömrü Tarihe Dönmüş Bir Bilim Adanı: N. F. Katanov" (trc. Aljira Topalova), *Bilge*, sy. 15, Ankara 1988, s. 29-32; Ahmet Temir, "Türk (Hakas) Asıllı Rus Türkologu N. F. Katanov (1862-1922)", *TDI*, LIV/429 (1987), s. 148-153; Fikret Türkmen, "75. Ölüm Yılı Dönümünde Türk Soylu İlk Türkolog Nikolay Feodoroviç Katanov", a.e., sy. 545 (1997), s. 483-489; Metin Ekici, "Hakasya'nın Büyük Bilimadamı Profesör Türkolog Nikolay Feodoroviç Katanov ve Eserleri", *TK*, XXXVI/423 (1998), s. 409-424; Timur Davletov, "Nikolay Födoroviç Katanov (19 Mayıs 1862 – 10 Mart 1922)", *Yesevi*, VI/64, İstanbul 1999, s. 23-25; a.mfl., "Hakas Prof. Nikolay Födoroviç Katanov (19 Mayıs 1862 – 10 Mart 1922)", *Türk Dünyası Tarih Dergisi*, sy. 145, İstanbul 1999, s. 18-19; "Katanov", *TA*, XI, 396-397; "Katanov", *Bolsaya Sovetskaya Entsiklopediya*, Moskva 1973, XI, 522; "Katanov", *TDEA*, V, 219.

MUSTAFA S. KAÇALIN-İSMAIL TÜRKÖĞLU

KATAR

(قطر)

Basra körfezinde bir Arap emirliği.

Arap yarımadasının kuzeydoğu sahilinde, Basra körfezinin güneybatısındaki Bahreyn ve Bahrülbenât körfezleri arasında kuzeye doğru uzanan yarımada üzerinde olup başşehri 299.300 nüfuslu (2001 tah.) Devha (Doha / Duha), yüzölçümü 11.427 km², nüfusu 769.152 (2001 tah.) ve resmî dili Arapça'dır. Güneyden Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin çevirdiği; genelde çöl ve alçak kumlu tepelerden ibaret olan arazisi tarıma uygun değildir; iklimi sıcak ve kuraktır. Çok büyük petrol ve doğalgaz yataklarına sahip olan Katar son yıllarda sanayileşmeye de ayrıca önem vermiştir; kişi başına düşen gelir 2000 yılı tahminine göre 20.300 dolardır. XX. yüzyılın ilk yarısına kadar halkını Necd'in içlerinden gelen ve hayvancılıkla geçinen bedevilerle balıkçılık, inci avcılığı ve ticaret yapan yarı yerleşik kabileler oluştururken bugün nüfusun çoğunluğu petrol sektöründe çalışan İran ve Pakistan kökenli göçmenlerle işçilerden meydana gelmektedir.

KATAR

İlkçağ'lardan beri iskân gören Katar yarımadasının, Basra körfezinde Osmanlı-Portekiz çekişmelerinin başlamasına kadariki tarihi hakkında fazla bilgi bulunmamaktadır. Osmanlı belgeleri arasındaki en eski örnek 1555 yılına aittir ve bölgenin ticarî önemine işaret etmektedir. Söz konusu belgede Şeyh Muhammed b. Sultan b. Müsellem'in idaresindeki Katar ahalesinin 1000 civarında gemiye sahip olduğu ve ticaretle uğraştığı belirtilmektedir (BA, KK, Ruus, nr. 213, s. 18). Basra körfezinde Portekizliler'e karşı üstünlük sağlayan Osmanlı Devleti önce Lahsâ beylerbeyliğini, arkasından da Katar sancağını kurarak buraya idareciler tayin etti (1559). Ancak sancak beyinin Katar'a giderken Lahsâ Beylerbeyi Bıyıklızâde Mustafa Paşa'nın Bahreyn seferine katılması ve seferde ölen Mustafa Paşa'nın yerine ordunun başına geçmek zorunda kalması esas görev yerine ulaşmasını engelledi. Böylece burada doğrudan bir Osmanlı idaresinin tesisi girişimi yarım kalmış oldu; ancak Benî Müsellem'e mensup mahallî idarecilerin Lahsâ ile ilişkileri sebebiyle burası da tartışmasız biçimde Osmanlı hâkimiyetindeki topraklar içinde yer almıştır.

1776'da Küveyt'ten gelen Utûb kabilesine mensup Âl-i Halîfe'nin Katar'ın batı sahillerindeki Zübâre'yi işgal etmesi ve burayı kısa zamanda bölge limanlarına rakip bir ticaret merkezi haline getirmesi (BA, Y. MTV, 31/33), Katar'ı yöneten Benî Müsellem'in ve İran'ın rahatsızlık duymasına yol açtı; Benî Müsellem, Âl-i Halîfe'den vergi talebinde bulunurken İran'ın Bûşehr hâkimi Zübâre'ye bir saldırı düzenledi (1783). Bunun üzerine Âl-i Halîfe

kendisine bağlı kabilelerle birlikte Zübâre'nin karşısında yer alan ve o sıralarda İran'ın nüfuzu altında bulunan Bahreyn adasını ele geçirip yurt edindi. Aynı ticarî faaliyetleri Bahreyn'de de sürdüren Âl-i Halîfe'nin bu tarihten sonra daima Katar üzerinde ve özellikle Zübâre bölgesinde söz sahibi olmak ve orada bir nâib bulundurmak istemesi Katar aşiretleriyle Bahreyn arasında sürekli bir çekişme doğurdu ve Bahreyn şeyhleri Katar üzerinde zaman zaman nüfuz kurmayı başardılar. O yıllarda Necid bölgesinde önemli bir güç olarak ortaya çıkan Âl-i Suûd da kısa zamanda nüfuzunu Körfez'e, dolayısıyla Bahreyn ve Zübâre'ye kadar yaydı. 1843-1849 yılları arasında Bahreyn'de meydana gelen iç karışıklıklar ve Âl-i Halîfe içindeki çekişmeler sırasında Katar kabileleri Muhammed el-Halîfe'nin yanında yer aldılar. Bu durum Bahreyn şeyhi ile Osmanlılar'ın Necid kaymakamı Emîr Faysal b. Türkî arasında Katar'a karşı bir ittifakın doğmasına sebep oldu. Bu gelişmeler, XVIII. yüzyılın sonlarında Orta Arabistan'dan Katar'a göç ederek buranın ticarî hayatında ön plana çıkan Benî Temîm'in bir koluna mensup Âl-i Sâni'nin güç kazanmasına imkân verdi. Benî Müsellem'in siyaset sahnesinden çekilmesinden sonra zaman zaman Bahreyn Şeyhliği ile Suud Emirliği'nin bölgedeki vergi tahsildarlığını sürdüren Âl-i Sâni 1860'lı yıllardan itibaren bölge politikalarında etkili olmaya başladı. Bu ailenin tarihi aynı zamanda modern Katar'ın tarihi demektir.

1820'li yıllardan itibaren körfezdeki şeyhliklerle münasebet kuran İngiltere, Bahreyn ile olan ilişkilerini yeterli gördüğünden Katar'la herhangi bir antlaşma yapmamıştı. Ancak 1860'lardan sonra hem Necid'deki Suud ailesi hem de Bahreyn'deki Halîfe ailesi içinde yaşanan ihtilâflar Katar'ı İngilizler için ön plana çıkardı. Ayrıca Katar'ın Necidli muhaliflere lojistik destek sağlayacak yolun üzerinde bulunması (BA, *Ayniyat Defteri*, nr. 851, s. 35) ve Bahreyn'den kaçan muhaliflerin burada üstlenmesi de bunda etkili oldu. Bu sebeple İngilizler, bölgenin Bahreyn'in nüfuzu altında kalmasını menfaatlerine uygun bulduklarından 1868 sonbaharında Katar'a gemi göndererek Muhammed b. Sâni'yi Bahreyn emirlerine vergi vermeye mecbur bıraktılar. Bu durum, İngilizler'in özellikle Bahreyn üzerinde kurdukları nüfuzu tehlikeli bulan ve mutlaka yayılmalarının durdurulması gerektiğine inanan Bağdat Valisi Midhat Paşa'yı harekete geçirdi. Midhat Paşa öncelikle

Küveyt şeyhlerinin itaatlerini sağladı; arkasından Lahsâ taraflarındaki aşayışsızlığı bertaraf etmek ve orada da merkezî hükümetin gücünü hissettirmek için 1871 baharında Nâfiz Paşa kumandasındaki birliklerle Lahsâ'ya bir sefer düzenledi. İngilizler'in tepkisine rağmen Osmanlılar Lahsâ sahillerinde kontrolü ele geçirdiler. Bunu fırsat bilen Katar şeyhi Câsim b. Sâni, İngilizler'in tehdidinden kurtulmak için Osmanlı askerlerini ülkesine davet etti. Katar, esasen bu seferin planları içinde yer alıyordu (BA, *İrade-Dahiliye*, nr. 44196, lef. 1); böyle bir davetin gelmesi işi daha da kolaylaştırdı. Böylece 1871 sonbaharında Katar'da da Osmanlı kontrolü sağlandı ve burası Necid sancağına bağlı bir kaza olarak teşkilâtlandırılıp Câsim b. Sâni fahrî kaymakam tayin edildi. Baştan beri askerî sefere karşı çıkan İngilizler fiilî durum karşısında çaresiz kaldılar; fakat Osmanlı hâkimiyetini kabul eden Sâni ailesi üzerinde dolaylı yollarla baskı uygulamayı sürdürdüler. Diğer taraftan düzenli bir hükümete alışkın olmayan bedevîler yeni durumu benimseyemediler. Osmanlılar'ı davet etmesine rağmen Câsim b. Sâni de kendi nüfuzunun zedeleneceği endişesine kapıldı ve yapılmak istenen bazı idarî düzenlemelere karşı çıktığı gibi zaman zaman Necid ve Basra'daki yöneticilerle anlaşmazlığa dü-

Katar

şüp kaymakamlık görevinden istifa etme girişimlerinde bulundu (BA, İrade-Şûrâ-yı Devlet, nr. 2158610, lef.15). 1888 yılında bazı rütbe ve pâyelerle Câsim'in devlete bağlılığı arttırılmaya çalışıldıysa da gerek İngilizler'in çeşitli vesilelerle uyguladıkları baskılarda gerekse Ebûzâbî şeyhiyle Udeyd bölgesi üzerinde çıkan ihtilâflarda Osmanlı Devleti'ni kendi istekleri doğrultusunda yönlendiremeyen Câsim bölgede başına buyruk hareket etmeye başladı. Çeşitli teşebbüslerden bir sonuç alınamaması üzerine Basra Valisi Hâfız Mehmed Paşa, padişahın muvafakatini almadan 1893 başlarında 200 kişilik bir tabur ile Devha'ya girdi. Bunun üzerine Câsim kendisine bağlı kabilelerle Vecbe Kalesi'ne çekildi. Çıkan çatışmada Hâfız Mehmed Paşa büyük bir hezimete uğradı. Durumdan haberdar olan padişah meseleyi gönderdiği bir heyete inceletti ve bir daha böyle bir olayın tekrarlanmaması şartıyla Câsim'i affederek görevinde bıraktı. Bu tarihten sonra Osmanlı Devleti bölgede varlığını daha fazla hissettirmek için bir dizi tedbire başvurduysa da daima İngilizler'le karşı karşıya geldi; hatâta Katar'a tâbi bir nahiye olarak teşkilâtlandırmaya çalıştığı Zübâre 1895 sonbaharında İngilizler'in saldırısına uğradı (BA, BEO, nr. 59642).

Bâbiâli, 1897'den itibaren Osmanlı-İngiliz münasebetlerinde Küveyt'in birinci plana çıkmasından istifade ile Katar bölgesinde birtakım yeni idarî düzenlemeler yapmak istedi, fakat pek başarılı olamadı. II. Meşrutiyet yıllarında dış politikada içine düşülen yalnızlıktan kurtulmak için 1910'da İngilizler'le başlatılan görüşmelerde Katar'ın statüsü yeniden gündeme geldi. 29 Temmuz 1913'te Londra'da imzalanan, ancak yürürlüğe girmeyen antlaşmanın ilgili maddesinde Osmanlı Devleti Katar yarımadası üzerindeki bütün

taleplerinden feragat etti, buranın Şeyh Câsim b. Sâni ve halefleri tarafından yönetilmesi konusunda mutabakata varıldı. Ancak Şeyh Câsim'in ölmesi üzerine yerine oğlu Abdullah'ın tayin edilmesi yine Osmanlı Devleti'nin muvafakatiyle oldu. I. Dünya Savaşı ile birlikte bölgedeki Osmanlı varlığı tamamen sona erdi.

I. Dünya Savaşı sırasında Basra körfezinde büyük etkinlik gösteren İngilizler, 3 Kasım 1916'da Katar Emiri Abdullah ile diğer Körfez şeyhleriyle yaptıklarına benzer bir himaye antlaşması imzaladılar. Bu tarihten bölgede petrolün bulunduğu Bahreyn ve Suudi Arabistan ile arasında çıkan bazı küçük anlaşmazlıkların dışında önemli bir olayla karşılaşmadı. İngilizler'in 1971'de bölgeyi terketmesinden sonra bağımsızlığına kavuşan Katar (3 Eylül 1971) hemen arkasından Arap Birliği'ne ve Birleşmiş Milletler'e üye oldu. 22 Şubat 1972'de Şeyh Halife b. Hamed bir darbe ile emirliği ele geçirdi. Devlet başkanlığının yanı sıra başbakanlık görev ve yetkilerini de elinde toplayan Şeyh Halife, öncelikle bütün üyelerini kendi seçtiği bir danışma meclisi kurarak bir anlamda parlamenter rejime doğru bir adım attı. 1974'te ülkedeki petrol şirketlerinin tamamını denetimi altına aldı. Bahreyn'le ilişkileri Havar adaları anlaşmazlığı sebebiyle iyi gitmeyen Katar, 1991 Körfez Savaşı'nda Amerika Birleşik Devletleri'nin tarafını tuttu. Suudi Arabistan'la olan bazı sınır anlaşmazlıkları ise 20 Aralık 1992'de dostane bir çözüme kavuşturuldu. Katar halen mutlak monarşi ile yönetilmekle birlikte Körfez ülkeleri arasında birtakım anayasal düzenlemelere giden ilk emirlik olarak dikkat çekmektedir. 1995 yılında Hamed b. Halife babasını iktidardan uzaklaştırıp yerine geçti.

BİBLİYOGRAFYA :

BA, KK, Ruus, nr. 213, s. 18; BA, Y. MTV, nr. 31/33; BA, Meclis-i Vükela, nr. 162, s. 39; BA, BEO, nr. 59642; BA, İrade-Şûrâ-yı Devlet, nr. 2158610, lef.15; BA, İrade-Dahiliye, nr. 44196, nr. 44930, lef.1, nr. 83926; BA, *Aynıyat Defteri*, nr. 851, s. 35; BA, *YEE*, nr. 250/14/126/8; *The Persian Gulf Pilot, The Gulf of Oman and Makran Coast*, London 1989 (London 1883), s. 119; Süleyman Nutki, *Basra Körfezi Rehberi*, İstanbul 1317, s. 198-199; *Bağdat Hattı ve Basra Körfezine Müteallik İngiltere Metâlibâtı Hakkında Lâyiha ve Merbûtâtı* (Bâbiâli Hariciye Nezâreti), İstanbul 1327, s. 18-37; *Âl-Katar Sahilleri Meselesi* (Bâbiâli Hariciye Nezâreti), İstanbul 1334, tür.yer.; *Bahreyn Adaları Meselesi* (Bâbiâli Hariciye Nezâreti), İstanbul 1334, tür.yer.; G. P. Gooch - H. Temperley, *British Documents on the Origins of the War*, London 1938, X, 183-198; Ahmed Mustafa Abu Hakima, "The Development of the Gulf States", *The Arabian Peninsula Society and Politics* (ed. D. Hopwood), London 1972, s. 44-46; Abdülaziz Muhammed el-Mansûr, *et-Teftâvürü's-siyâsi li-Katar fi'l-fetretî mâ beyne 1869-1916*, Küveyt 1980, s. 23-48; Sh. K. Asopa, *Oil, Arms and Islam in the Gulf*, Jaipur 1988, s. 28-29; F. F. Ancombe, *The Ottoman Gulf and the Creation of Kuwait, Sa'udi Arabia and Qatar*, New York 1997, s. 94-99; Zekerîya Kurşun, *Necid ve Ahsa'da Osmanlı Hakimiyeti, Vehhabi Hareketi ve Suud Devleti'nin Ortaya Çıkışı*, Ankara 1998, tür.yer.; Cengiz Orhonlu, "1559 Bahreyn Seferine Aid Bir Rapor", *TD*, XVII/22 (1968), s. 1-16; İdris Bostan, "The Uprising in Qatar and Sheikh Al Sani's Letter to Abdulhamid II", *Studies on Turkish-Arab Relations*, II, İstanbul 1987, s. 81-89; a.mlf., "Devha", *DİA*, IX, 228-229; A. Nizar Hamzeh, "Qatar: The Duality of the Legal System", *MES*, XXX/1 (1994), s. 79-90; *Kâmûsü'l-a'lâm*, s. 3675; Besim Darkot, "Katar", *İA*, VI, 420-422; T. M. Johnstone, "Katar", *El²* (İng.), IV, 750-752; "Qatar", *The Oxford Encyclopedia of Archeology in the Near East*, New York 1997, IV, 384.

ZEKERİYA KURŞUN

KATARÎ b. FÜCÂE

(قطرى بن الفجاءة)

(ö. 78/697 [?])

Hâriciler'in

Zeârika kolunun son lideri.

Katar Millî Müzesi

Büyük bir ihtimalle hicretin ilk on yılından sonra Benî Mâzin'in yerleşim yeri olan Katar'ın A'dân beldesinde doğdu. Asıl adı bilinmemektedir. Katar asıllı olması dolayısıyla bu nisbe ile anılmış olması muhtemeldir (İbn Cinnî, s. 27). İbnü'l-Kelbî'nin belirttiğine göre babasının adı Ca'vene, diğer müelliflere göre ise Mâzin b. Ziyâd b. Yezîd'dir. Uzun bir süre Yemen'de izini kaybettirip bidden bire ortaya çıkması sebebiyle Fücâe (sürpriz) diye anıldığı belirtilmektedir (*Cemhere*, I, 371). Bazı geç devir müellifleri, Katarî'nin adı-